

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JUNI-JULI 2019

55. ÅRGANG

«Krysning av Titicacasjøen.» Foto: Olav Gangås

«For sitt ord skal Herren sette i verk og hastig fullføre
på jorden.» Rom 9:28

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenvæien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Høstens herre ser nøden

«Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!»

Mat 9:38

Høstens herre ser nøden, føler nøden og har gjort den til sin. Derfor skulle man tro at han uten videre ville drive arbeidere ut; men Jesus lar oss forstå at slik forholder det seg ikke. Han vil gjøre det, men det skal skje som svar på din og min bønn. Han har gjort oss til sine medarbeidere, og det innebærer at han har kalt oss til å stå sammen med seg i tjenesten. Det gjelder alle Guds barn.

Nå skal du åpne deg for Jesu ord. Det gjør du ved å la det få følger. I dag og i de kommende dagene skal du be Gud drive arbeidere ut. Hver eneste fruktbarende misjonær er blitt bedt frem. De har ikke selv valgt tjenesten, men Herren har drevet dem. Det gav deres tjeneste en spesiell karakter, den er foranlediget og gjennomtrengt av forbønn.

I dag er det du som hører kallet, du skal være med og be. Kanskje er det en ungdom i din familie eller menighet som Herren minner deg om. Mange av våre mest velsignede misjonærer har Herren minnet noen av sine venner om å bære fram i forbønn, lenge før de selv hørte kallet. Noen ba, Høstens herre sendte og tjenesten bar evighetsfrukt.

*Av Hans Erik Nissen
Fra avisen «Dagen»,
13. mai 2006*

Kallet fra Sør-Amerika

Av Dag Rune Lid

Det var i unge år. Jeg var i England en periode høsten 1987. En kveld jeg kom inn i den evangeliske kirken som jeg gikk i, møtte en liten plakat meg på oppslags-tavlen. Det var et bilde av en eldre mann med desperate øyne og under stod teksten fra Jeremia 8:20: «Sommeren er forbi, høsten er til ende, men vi er ikke frelst».

Dette bildet og dette verset har brent seg fast på netthinne. Noe av den samme opplevelsen fikk jeg da jeg i unge år leste Abjörn Aavik sin bok «De venter» og samtalen med unggutten som Aavik fikk møte langt inne i Kina.

Slik døde far

Han var eldste sønn i huset denne gutten, men i samtalen ble han så stille, sier Aavik: «Hva er det du tenker så på?» Han våkner. «Det er dette med far». «Men far er jo død?» «Ja, det er nettopp det at far er død – han døde før evangeliet kom hit til denne landsbyen. Det har resultert i at

minnet om fars død blir jeg aldri kvitt».

Så forteller gutten om faren som lå for døden, hvordan faren sier: «Min sønn, jeg er redd for å dø. Jeg tør ikke dø». Så ble det sendt bud etter avgudspresten, og mange ulike ritualer ble fremført. Mange penger kostet det, men det hjalp ikke. – Sønn! roper faren igjen dagen etter. Avguden hentes, men intet hjelper. Etter alle forsøk spør faren: – Sønn, si meg, er her ikke mer? – Nei, nå er her ikke mer, sier sønnen... «Slik døde far», sier gutten.

Møte med venner i Peru

Høsten 2018 fikk jeg igjen besøke Sør-Amerika. Der fikk jeg også noe av den samme følelsen. Nøden – mennesker som søker, men ikke får svar. De ble katolisert på 1500-tallet av spanjolene, og åndelig sett har det utviklet seg fra vondt til verre. I dag er det en religionsblanding hvor ofringer til moder jord er det rådende. Det er en gudskyndelse som alltid

Innhold, juni-juli 2019

Høstens herre ser nøden. Av Hans Erik Nissen	side 2
Kallet fra Sør-Amerika. Av Dag Rune Lid	side 3
Et gripende møte. Av Dag Rune Lid	side 7
Gjennombrått. Av Oscar Handeland	side 10
Getsemane, Golgata og fortapinga. Av Ragnar Opstad	side 13
Melkisedek. Av Lars Fossdal	side 15
Et vitne. Fra «300 kristelige fortellinger»	side 16
Kalt til å følge Jesus. Av Ingar Gangås	side 17
Å arbeide for Gud. Av Erling Ruud	side 18
Israel skal bli frelst. Av Kristian Fagerli	side 20

resultater i trelldom og stor nød i folket.

Turen gikk først til Peru, og det var interessant å få møte nasjonale medarbeidere i litteraturarbeidet i Arequipa. En dag ble vi også invitert på besøk til våre venner i ELM. Vi hadde sett for oss å ta en rask tur innom og hilse på dem, men vi ble så hjertelig mottatt, og misjonærene hadde samlet sammen alle de nasjonale medarbeiderne, så vi ble der en god del av formiddagen.

Morgenen etter, da vi skulle reise fra Arequipa og videre til Bolivia, dukket en melding opp på mobilen fra databibelen. Hilsenen var fra Hebreerbrevet (6:10): «For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verk dere har

gjort, og den kjærlighet dere har vist mot hans navn, ved at dere har tjent de hellige og fortsatt gjør det».

Det var en underlig hilsen, tenkte jeg. Det var et vers jeg ikke hadde stanset for tidligere.

En oase midt i ørkenen

Turen gikk videre gjennom tørre ørkenområder mot byen Tacna i sør. Men så plutselig kom vi til et grønt område midt i ørkenen. Hva hadde skjedd her? Det var israelere som hadde hjulpet peruanerne med å få opp det livgivende grunnvannet, og nå blomstret ørkenen, en flott oase midt i ørkenen.

Det var et underlig bilde på hva som

Bibelstudium på Såmannens kontor i Arequipa, Peru. Foto: Marit Gangås

Møte i Sucre, Bolivia. Foto: Ingar Gangås

skjer når det livgivende vannet som kommer fra himmelen når menneskesjeler i denne verdens ørken. Da blir det liv, da blir det fred, da blir det håp og da blir det fremtid – en himmelsk oase for hjertene. Vi møtte noe av dette åndelige livet på denne turen i Peru og Bolivia, der Guds livgivende vann fra himmelen hadde fått skape nytt liv i tørr hjertejord.

Neste dag gikk turen opp i Andesfjellene med buss. Veien snor seg oppover fjellsidene, mellom små åkrer der mennesker står med hakke og spade – slik vi drev på for 100 år siden her hos oss. Mye menneskelig nød, men en enda dypere åndelig nød. Det er et materielt og åndelig slit fra morgen til kveld for mange. Kanskje det også her er noen som spør: – Sønn, si meg, er her ikke noe mer?

Stor åpenhet for litteratur

«Såmannen» er det formelle navnet på misjonsarbeidet som Lekmannsmis-

jonen støtter i Sør-Amerika. Det har i første rekke vært fokus på litteraturarbeid. En har trykt opp og vært med å distribuere oppbyggelig litteratur fra Luther, Rosenius, Wisløff, Hallesby, Vinskei, Nissen, heftet «Jesus fant meg» fra Bibelsk Tro m.m. Primært går dette mot de spansktalende, men noe blir også oversatt til indianerspråket quechua – hvor det finnes lite evangelisk litteratur.

Vi opplever at litteraturen blir mottatt og lest. Den store husandaktsboken av Rosenius har slått svært godt an, og første opplag på 2 000 eksemplarer er nå snart tomt. Katolisismens gjerningsstrev har fått preget mange sinn gjennom lang tid, og det frigjørende rosenianske budskapet når derfor inn i mange hjerter.

Litteratur er ikke så vanlig blant folket i Sør-Amerika. Mange har ikke vært vant til å lese så mye, men vi opplever at denne litteraturen gir dem noe og skaper lesetrang. Det er gjerne en viktig årsak til

at litteraturen nå spres over store områder, hovedsakelig i Peru og Bolivia, men også til Ecuador og Argentina. De fleste i Sør-Amerika snakker spansk og kan derfor nås med denne litteraturen.

En kvinne vi traff sa at hun kunne ikke vente til neste dag med å lese hva som stod i Husandaktsboken. Hun leste både to og tre andakter hver dag. Inspirerende! Stadig møter en spørsmålet: – Har dere flere bøker?

Tilbakemeldingene vitner om mange som har fått se inn i evangeliet gjennom det de har lest. Det er et oppmuntrende arbeid, og det oppleves som åpne dører og som ferdiglagde gjerninger som vi får gå inn i.

Arbeidet i Bolivia

Det var også svært inspirerende å møte våre medarbeidere i Sucre i Bolivia. Her er kontoret og senteret for litteraturarbeidet. Som et resultat av dette har flere i løpet av kort tid samlet seg regelmessig for å høre Guds ord. Hver morgen, og i hvert sitt hjem, legger kvinnene frem for Gud alle bønneemnene som de i fellesskap har blitt enige om å be om. De opplever helt konkret at Herren svarer og går foran i arbeidet. Bønn og arbeid er viktig også her!

Vi fikk være med på flere ulike samlinger i løpet av uken vi var der, og høydepunktet ble søndag formiddagsmøte (neste artikkel). Det var også gripende å være med til en quechua-landsby og besøke noen som over tid hadde samlet seg om Ordet, og som nå ønsket seg eget møtelokale. Tidligere var evangeliet ukjent, men nå ville de ha både bibel- og dåpsopplæring.

Etter et ukes opphold i Bolivia er vi på vei til flyplassen. Da snur Gonzalo Ascarrunz seg, lederen for arbeidet, og sier til oss andre i bilen: – Det er et vers jeg har tenkt på og som jeg vil minne om når dere nå reiser fra oss. Det lyder slik: «For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verk dere har gjort, og den kjærlighet dere har vist mot hans navn, ved at dere har tjent de hellige og fortsatt gjør det» (Heb 6:10).

Det var underlig å få det samme verset som jeg fikk på mobilen da vi reiste fra Peru, og det opplevdes som et håndtrykk fra himmelen.

Takk, takk at også jeg fikk være med

Det er takken som fyller våre hjerter når vi ser tilbake på dette besøket i Sør-Amerika.

Sangstrofen til Lars Oftedal kommer i tanken: «Å hvilken lykke å deg tilhøre! Takk, takk at også jeg fikk være med! Din gode gjerning du selv fullføre, til jeg står fri og frelst i evighet!»

Så går takken til Herren for at vi igjen kunne få kjenne samfunn med mennesker som har møtt Jesus som sin frelser. Selv om språk og kultur er forskjellig, fikk vi dele det viktigste ilag – Ordet om Jesus og samfunnet med Herren Jesus. En dag skal vi få være sammen med en utelendig skare fra alle folk og tungemål, hjemme i himmelen, og da skal vi slippe språktuffordringene vi kan kjenne på her.

Så lyder kallet fra Sør-Amerika ennå, et kall om å bringe budskapet som kan gi liv og frelse, og som kan berge mennesker fra den evige fortapelse. Budskapet om at veien er banet, og synden er sonet. Måtte det få gi respons i våre hjerter også i dag!

Et gripende møte

Av Dag Rune Lid

Under besøket til Bolivia i høst fikk jeg være med på et møte som gjorde inntrykk og som satte dype spor. Det ble et vekkelsesmøte, hvor en merket at Guds ånd var til stede og kalte på sjelene. På samme møte ble to mindre-årige og tre ungdommer døpt og lagt til menigheten (Referat i L&E 9/2018 og 1/2019).

Ingen språkutfordringer i himmelen

René Villegas, en av våre medarbeidere, ønsket den store flokken av små og store velkommen. Det er norske gjester på besøk denne dagen, sier han, og han påpekte at i himmelen er det ikke språkutfordringer som her på jord, når en der skal synge til Guds ære.

Lina Sandell sine sanger er ofte benyttet i den nye forsamlingen, og før dagens taler får ordet, blir sangen «Blott en dag et øyeblikk av gangen» sunget på spansk. En undres når en tenker på at langt her opp i Andesfjellene er det også mennesker som finner trøst i det Lina Sandell skrev.

Fra død til evig liv

Taleren denne dagen er evangelist Joel Vera Talavera. Det er både en vekkende og personlig tale fra denne quechuaindianeren. Han er født i landsbyen Tinguipaya lenger inne i Andesfjellene, og til innledning forteller han at det en dag kom noen dit og lette etter sin fars grav. De spurte:

– Hvor har dere gravlagt min far? Men han var glemt, og hans grav viste ingen om. Det var ingen grav å gråte ved. Det var ingen grav å legge blomster på.

– Slik er livet. Det er så flyktig, det går så fort, og snart er du glemt! Derfor er det viktig å stille spørsmålet:

– Hvor skal du gå etter døden?

– På livets vei er det skuffelser, sorger og problemer. Men der troens gave blir mottatt, der forandres livet, fortsatte Joel. Han forteller:

– Da mine foreldre lå for døden, var alle vi åtte barna samlet ved far og mors seng. Jeg minnes spesielt da far lå på det siste, mens vi sang kristne sanger. Da var det at min eldste søster, som ikke var noen kristen, knelte ved sengen midt under sangen og sa:

– Far, far! – Jeg må omvende meg og gi meg over til Gud! Kan du be for meg?

– Vi trodde nesten at far allerede var død, men plutselig løftet han hånden og la den på min søsters hode og velsignet henne. Hun har levd med Jesus siden den dagen. Vi andre fortsatte å synge, og da sangen var til ende, hadde far flyttet hjem til himmelen.

– Jeg har også lyst og forlate denne verden som far, så rolig og fast i troen. Far forlot denne verden i fred fordi han levde i troen på Jesus. Det var en sterk opplevelse følelses-

messig å oppleve denne avskjed med far.

– Jesus sier: «Jeg er oppstandelsen og livet» (Joh 11:25). Det holdt far fast på til det siste, og da han var flyttet hjem til himmelen, var jeg glad, sier quechuaindianeren.

Død i synder og overtredelser

Han kom videre inn på farens frimodige vitnesbyrd om Jesus der oppe i Andesfjellene, men også all den motstand han fikk for sitt vitnesbyrd. Han påpekte at på den vei som Herren har staket ut for deg og meg vil det nok være mange prøvelser.

Joel beskrev også tiden vi lever i og hvordan synden får makt i folket.

– I denne verden møter vi ungdommer som lever et fritt liv. De lever sammen før de er gift, og ingen sier noe om at dette er galt ut fra Guds ord. Han spurte videre:

– Hvorfor er det slik, og hva kan vi gjøre? Vi føler det er vanskelig. Det virker som verden er død – de vil ikke tro på Gud. Hvem har skyld i dette som har skjedd?

– Synden er den største årsaken til alle problemene vi møter i dag. Vi har arvesynden, som går i arv fra generasjon til generasjon, fra Adam. Jeg er død i mine synder og overtredelser. Det er som David sier i Salme 51, at jeg er «født i misgjerning».

– Satan og vår gamle natur er mot oss. Verden ønsker å påvirke våre liv. Mennesket elsker synden, men Gud vil ikke velsigne den.

– Den fortapte sønnen ville ha hele arven, og han ødslet alt i denne verden.

Men én dag kom han hjem igjen. Faren møtte ham med åpne armer, og han ropte til tjenerne: «Denne min sønn var død og er blitt levende» (Luk 15:24).

– Det er mange fortapte i denne verden, og det er disse som er vårt kall i Såmannen, å ta imot syndere slik Jesus gjorde det!

– Jesus sier: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16). Den som tror, skal ikke dø, men leve. Det er budskapet som møter oss her i det som vi kaller «den lille bibel».

– Vi kan tenke at det er umulig å vinne

Joel talte Guds ord. Foto: Ingar Gangås

i denne kampen, men her kan vi vinne et evig liv. Frykter vi ikke Gud, er det et dårlig signal. Men om sann gudsfrykt får rom i våre hjerter og vi søker Jesus, kan vi vinne frelsen.

– Judas var også i denne situasjonen at han kunne vunnet, men han søkte ikke hjelp hos Jesus. I stedet gikk han og hengte seg.

– Peter fornektet, også han syndet, men han vendte om til Jesus og fikk del i syndenes forlatelse.

Dere fikk barnekårets Ånd

Joel leste deretter ifra et avsnitt om barnekårets Ånd og at det ikke er nødvendig å frykte: «Dere fikk jo ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle frykte. Men dere fikk barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far! Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn. Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham. For jeg er overbevist om at den nåværende tids lidelser ikke er for noe å regne mot den herlighet som skal åpenbares på oss. For skapningen venter og lengter etter at Guds barn skal åpenbares. Skapningen ble jo lagt under forgjengelighet, ikke frivillig, men etter hans vilje som la den under forgjengelighet» (Rom 8:15-20).

– Hva har Gud lovet sine? Å gi oss Den Hellige Ånd. Elsker du brødrene, er det et kjennetegn på at Ånden har tatt bolig i deg.

Jesus kommer med et løfte. Derfor kan han i dag si: Mine barn, alt er ferdig! Velkommen til måltidet! Kom som den

fortapte sønn, så vil Gud gi deg mat! Må Gud velsigne sitt ord!

Be om frelse i hans blod!

Deretter tonte enda en sang av Lina Sandell ut i rommet:

*Har du mot å følge Jesus
hva det enn skal koste deg?
Har du mot når verden håner
og til motstand reiser seg?
Har du mot å bli en kristen
og ta skrittet riktig ut?
Tør du ikke nå begynne,
å, hvor går det da til slutt?*

*Be om nåde, be om livet,
be om frelse i hans blod!
Be om kraft å følge Jesus,
be om hellig heltemot!
Tenk dog over hva det gjelder,
nå i tide deg bered!
Korset først og siden kronen,
striden her, hist evig fred.*

Det er underlig å være med på et slikt vekkende møte her oppe i Andesfjellene, der en kjenner Åndens samfunn, og som nordmann fra det kalde nord, merker at en tines opp av vitnesbyrdet fra noen brennende hjerter sør for ekvator.

Etterpå ble det dåp av to små barn og tre ungdommer som hadde gått til konfirmantundervisning. Det var en gripende stund å få se disse komme frem i sine hvite kapper – som bilde på den renhet som Herren gir syndere som kommer til ham. Måtte disse bli bevart så de en dag kan få sine hvite kjortler hjemme i himmelen og der få synges til Lammets pris!

L&E

Gjennombråt

Av Oscar Handeland

Konfirmasjonsdagen kom. Thormod visste med seg sjølv at han hadde ikkje fred i hjarta, men han lengta etter å finna fred. Så står då presten framføre han og spør om han vil avseia syndene og tru.

«Eg trur eg vil det.»

«Kan du ikkje svare anderledes, gutten min»? spør presten.

«Nei», kom det støtt og stilt.

«Ja, så får jeg konfirmere deg på det da», sa presten til slutt, og Thormod slapp å flekka samvitet med ei lygn.

Ut i syndelivet

Men det blei ikkje alvor med «trua» hans. All lengting og angst som han bar på, gøynde han så godt at ingen visste om det. Han kunne ikkje koma seg til å tala ut med nokon. Og kven skulle han tru seg til?

Såleis tinga han med seg sjølv til bøna slokna både i hjarta og i munn. Men inst inne i sjela budde det endå ein bivrande angst.

Så blei faren sjuk og døydde. Thormod fylgde far sin til grava og gret. Men omvenda seg – nei, det gjorde han ikkje. No steig han ut i syndelivet med bae føtene. Han blei føraren i den villstyrne ungdomsflokken i bygda. Men fred hadde han ikkje, om han synte seg aldri så lystig.

Til Nord-Noreg

Heilt frå Rettedal var liten gut hadde han bore på ein uklår draum om å bli predikant. Stundom hadde denne trongen vore nærpå utsløkt, men han kom att. Han let seg ikkje drepa.

I bokserien «Vårløysing» skildrer Oscar Handeland vekkelsene som kom over Norge, spesielt fra siste halvdel av 1800-tallet og framover. I det første bindet har han samlet framstillingen om forkynneren «Thormod Rettedal (1849-1909) og samtiden hans». Han var født i Forsand i Rogaland. Denne artikkelen forteller om Rettedals omvendelse, og viser hvor sterk Åndens dragende makt var på sjelene.

Red.

Det var klårt som dagen: han måtte omvenda seg, skulle Vårherre bruka han som sin bodbærar. Men det såg smått ut med det. Han blei visst aldri omvend så lenge han fór og sveiv i heimegrenda. Ut i verda måtte han, bort frå kameratlaget. Så kunne det kanskje gå lettare.

I den tida hende det ofte at folk frå Rogaland fór nordover på fiske, heilt til Nord-Noreg. Sommaren 1871 skulle eit slikt fiskarlag frå Høgsfjord og Strand dra nordover. Ein av dei som var med i laget heitte Thormod Norland og var frå same garden som mor til Rettedal. Han var «lesar». Om eg nå fekk meg ein slik fisketur, så blei eg kanskje omvend, tenkte Rettedal. Det vil eg riktig gjera, eg vil hyra meg med notlaget som skal avstad!

Så la han seg ned på kne og bad Vårherre at han måtte laga det så det blei råd å få reisa, mest var det om å gjera at mor og bror hans

Møtekalender

Juli

10.-14. Fossnes (sommer-
samling)
*Gunnar Nilsson, John
Peder Samdal, Ingar
Gangås, Sigbjørn
Agnalt, Per B. Holm*

28. Randaberg
Gunnar Soppeland

August

1.-4. Laberget (sommer-
stevne)
*Immanuel Fuglsang,
Poul Larsen, Ingar*

*Gangås, Tobias Fjell, Jan
Eirik Berre*

18. Årnes
Jan Eirik Berre

27.-1.9. Bangsund
Sigbjørn Agnalt

28.-30. og 1.9. Fogn
John Peder Samdal

*Fullstendig program for stevn-
ene i forrige nummer.
Program om stevnet på
Solgry 27.-29. september
kommer i neste nummer.*

ikkje sette seg imot. Det gjorde dei no ikkje. Så bar det nordover. Det var viltre karar han hadde kome ilag med. Rettedal bar seg ikkje anten verre eller betre enn dei andre. Han var djerv og villstyren som han hadde vore. Men ein god arbeidskamerat var han.

Vekkjing

Thormod Norland var einaste kristen av dei alle. Det fall ikkje alltid så lett for han å leva som ein kristen i slikt lag. Stundom fekk dei han med å dra gama om sundagen og elles gjera andre ting som han visste var gale. Etterpå kom han alltid i stor sjelestrid, og dette kunne han ikkje løyna for den mannen han hadde rom ihop med: Per Botnebakken. Denne var ein av dei mest villstyme i heile fiskarlaget. Men

det tok så underleg om hjarterøtene når han såg at kameraten gret over syndene sine. Her var noko som han måtte bøya seg for. Her var noko han ikkje åtte, han som synda med gleder.

Tida gjekk og det leid utpå hausten. Dei hadde alt dreve fiske lenge. Då brast det ein dag for Botnebakken, han, den mest lettlynde i laget, nå gret han over syndene sine. Og sorga auka på. Det spøkte for vitet. Han gret, han skreik og bar seg som ein galning når angsten kom over han. Ingenstad fann han fred. Djevelen var ute etter han alle stader, trudde han.

Ein kveld då ein stor fiskarflåte var samla, sprang han opp på dekket, kasta seg beint ned og skreik så det høyrdest vidt og breidt. Djevelen ville tyna han, her var han, her på flekken! No reiv han seg i kjøtet med

kvasse krokar! Frå dei andre båtane kom folk roande til og ville vita kva som stod på. Somme lo då dei fekk vita det, men andre tok det med alvor.

Omvending

Alvorstankane greip snart mange i fiskarlaget frå Høgsfjord. Rettedal var ein av dei. Tung og sturen gjekk han mellom dei andre. Lite tala han, men tenkte dess meir. Nå måtte det bli alvor, elles blei det aldri. Men korleis skulle det gå til med omvendinga? Korleis skulle ein bli slik at Vårherre tok imot ein? Korleis skulle ein angra og be rett? Det stod i Bibelen at ein skulle tru, men det gjekk vel ikkje an å tru før ein hadde angra rett og fått knekt synda?

Så tok han då opp striden mot synda med all si makt. Men det gjekk med han som for så mange andre: til meir han ville tyna dei vonde lystene, dess meir vaks dei. Eller rettare: til meir han lærde å kjenna seg sjølv, dess meir synd såg han i livet sitt. Endå verre blei det for han då Botnebakken vann fram til lys og fred. Kanskje han aldri kunne bli rett omvend? Andre braut seg fram, men ikkje han. Vonlaust! Vonlaust! song det for øyro hans natt og dag.

Det leid bortunder jol. Ein kveld då dei låg på hamna i Bodø gjekk Rettedal i land. Ufreden reiv og sleit i kvar nerve, alle tankar sveiv om dette eine: fred med Gud. Men han såg ingen utveg. Dette var eit fælt liv. Anten fram til Gud no, eller også vil eg kjøpa ei fela og vera med i dans og leik som før!

Nede ved hamna stod eit lite skur, der ei gamal kone selde bøker til fiskarane, mest Biblar og andre religiøse skrifter. Rettedal såg på bøkene, men hadde ikkje større hug til å kjøpa. Kona tenkte at han kanskje var

pengelaus, og så sa ho at var det vondt om mynt, kunne han gjerne få ein Bibel. Ho hadde rabatt av Bibelselskapet, så ho tapte ikkje pengar om ho gav bort ei bok no og då. Rettedal svara straks at det var ikkje pengane som vanta. Med det same slo den tanken ned i han, at gamla kanskje kunne hjelpa. Og så kom han fram med tankane han bar på. Då klappa gamla han på aksla og sa: «Kjøp ein Bibel, du, og les han. Du skal ikkje angra på det». Rettedal kjøpte Bibelen og gjekk ombord att.

Den veka som no kom, var den sværaste han hadde levt. Det fanst nok inga botevon på han! Til helvete måtte han fara når døden kom, og noko anna var han ikkje verd. Men kanskje Guds nåde endå kunne berga han? Det måtte bli nåden som bar over helvetes gap: noko anna fanst ikkje å halda seg til.

Andre joledags morgon stod han tidleg opp og smaug ut på dekket. Framme i stamnen kasta han seg ned og sa til Gud: «No får det gå som det kan, eg reiser meg ikkje før du har vist meg vegen og frelst meg».

Der i fiskarbåten andre joledags morgon 1871 fann Rettedal fred. Det han ikkje kunne gjera, hadde Kristus gjort. Nåden var nok. Nei, han skulle ingenting gjera til å bli frelst, Kristus hadde gjort alt. Men no skulle han via heile livet til Gud, fordi han var frelst.

No var han glad som eit barn. Han kunne ikkje teia med det som hadde hendt. Tenk! Han hadde vunne fram. Og så klemde han i å syngja så heile fiskarflåten vakna.

*«Vårløysing», band 1,
Lunde & Co's forlag,
Bergen 1966*

Getsemane, Golgata og fortapinga

Av Ragnar Opstad

Når eg les det som Andreas Fibiger skriv i boka «Guds Lam» om lidinga i Getsemane og på Golgata, då kan eg på ein måte forstå at frelsa er gratis for meg. Det har Jesus verkeleg fortent – på mine vegne. Med tanke på det som skjedde frå Getsemane til korsfestinga fram til kl. 12, skriv Fibiger: «Og likevel – alt dette var for intet å regne mot den sjelekvalen han led da han i disse tre timene (12-15) gikk inn i det store mørket og ble skilt fra Gud. Da var Jesus i helvete for oss. For hva er det å være i helvete? Det er å være der hvor Gud ikke er. Det er helvete, og det er helvetes verste pine og kval: den evige gudsforlattheten».

Då kan eg òg skjøna kor motbydeleg det må vera for Gud når vi blander inn noko av vårt eige i det fullførte frelseverket, endå meir sidan det er gjort ferdig for ugudelege. Skal vi verta frelste, så må vi omvenda oss, men det er serleg her vi fer vilt. Vi trur, som rett er, at vi må venda oss bort frå all synd og tru på Jesus. Det er heilt nødvendig. Når så det er gjort, og vi har gjerne gitt til kjenne at vi har tatt imot Jesus, så er det lett å tru at då er eg frelst. Saka er berre den at det ikkje er frelse i ei sjølvteken tru. Det er to ting du må erfara og tru:

For det første – at du er ein fortapt syndar.

For det andre – at frelse er gjort ferdig for nettopp slike.

Kanskje du så langt ikkje er blitt ein fortapt syndar, men du er blitt ein «kristen» og har di trøyst i at du er ein kristen ved det du har foreteke deg? Høver dette på deg, trur eg ikkje at du er frelst. Du er berre blitt ein Nikodemus – som han var før han kom til Jesus. Då må du som han bli født på ny.

Så har tankane gått til ungdomane og musikken og songen dei brukar på bedehusa. Dei held seg for seg sjølv og spelar og syng slik at dei kjøtlege lystene vert vekte. Då hjelper det ikkje at dei held seg på bedehusa – og med sine larmande songar tek Jesu-namnet i bruk. Jesus vert dregen ned i smusset. Herren seier gjennom profeten Amos: «Lat meg sleppa dei larmande songane dykkar!» (Amos 5: 23). Musikk er så visst ikkje nøytral.

Og kva slag forkynning høyrer dei? Dei går ikkje på dei vanlege møta.

Ei jente som var med i ein slik samanheng, søkte sjelesorg hos Øivind Andersen. Ut i samtalen seier Andersen noko som så: – Og etter øvingane driv de hor? Jenta måtte vedgå at slik var det. Årsaka til at Andersen stilte spørsmålet, var at han visste kva slik musikk fører med seg. Nå er dette skrive etter minnet, men eg trur at det var Galatarbrevet som vart gjennomgått. Det finst på kassett.

Når eg tek fram dette, er det fordi det er blitt så alvorleg for meg å ten-

kja – at mange som trur dei er på himmelvegen, er på veg til helvete. Det gjeld ikkje berre ungdommen. Det ser vi klart i Guds ord. Og vi anar noko av det når vi ser og høyrer det som går for å vera kristendom. Vi treng ikkje gå til prestar og biskopar i kyrkja for å sjå det. På bedehusa finst det mest ikkje ransakande forkynning lenger. Kven blir uroa der? Blir ikkje loven forkynt, når ikkje evangeliet hjarta, med det resultatet at vi kan koma til å tru at vi eig det som vi berre har i vår forstand. Du synest kanskje at dette skapar unødvendig angst og uro? I så fall vil eg spørja: Er det så farleg? Tenk på dei mange gongene Jesus gjorde læresveinane oppskaka og redde. Dei forlet han ikkje av den grunn.

«Ein av dykk kjem til å svika meg - ein som et saman med meg», sa Jesus. Det galdt Judas, men alle læresveinane tok det til seg: «Då kom det sorg over dei, og ein etter ein sa dei til han: Det er vel ikkje eg?» (Mar 14:18-19). Vi må la Ordet få ransaka oss. Kva gjorde det vel om læresveinane vart uroa, om berre Judas kunne bli berga! «Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine mangfaldige tankar, sjå om eg er på fortapingsvegen, og lei meg på ævevegen» (Sal 139: 23-24). Er du så sjølv sikker at du ikkje treng å be denne bøna?

Trua er ei gåve som kjem til oss gjennom forkynninga av lov og evangelium – både første gongen og seinare i kristenlivet. Loven tek vårt liv,

dvs. sjølvlivet, medan evangeliet, ordet om Jesus, gjev oss livet.

Ein sann kristen må få og få og få. Han har ingenting i seg sjølv å byggja på. Vender han augo innover i seg sjølv, finn han ingenting som held mål; tvert imot finn han berre det som dømmer han. Ein kristen må sjå utover, utanfor seg sjølv skal han finna trøyst, trøyst gjennom det som Jesus har gjort og er for han. Den som ikkje har gått konkurs på sitt eige, finn si trøyst i eitt eller anna i seg sjølv, gjerne meir eller mindre ettersom det går i kristenlivet.

Eg vil minna om ein setning som har sett seg fast i meg sidan eg for mange år tilbake las det i «Samlede skrifter» på dansk, av Carl Olof Rosenius. Eg trur at Rosenius har det frå Martin Luther. «Jeg kan aldri få troen ren og saken klar – med mindre jeg forestiller meg at jeg er uten alt nådens verk i sjelen; uten omvendelse, anger og tro og forlader meg kun på Kristus, at han har gjort og gjør allting for meg».

Her er håpet knytta til Jesus åleine, til hans «stedfortreder»-gjerning. Så då Jesus proklamerte at det var fullført, så var det fullført. Det var ferdig og det var nok. I dette hadde dei sitt alt.

Har du og eg noko meir å rosa oss av når det gjeld vår frelse, så må vi kvitta oss med det omgåande! Klarar vi ikkje det, får vi be Herren hjelpa oss av med det. Den bøna trur eg vil bli høyrd.

Melkisedek

Av Lars Fossdal

Vi leser om Melkisedek i første Mosebok 14. Abraham kommer tilbake etter å ha vunnet over Kedorlaomer og noen andre konger (v. 17). Da kommer Melkisedek, kongen i Salem, ut med brød og vin til Abraham, for Melkisedek var også prest for den høyeste Gud (v. 18). Han velsignet Abraham (v. 19) og Abraham ga ham tiende av alt (v. 20).

Så hører vi ikke mer om Melkisedek før på kong Davids tid, ca. 1000 år senere. Da skriver David i Salme 110 at Herren har sagt til Davids herre, Kristus (v. 1), at «du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis» (v. 4). Hebreerbrevets forfatter gjentar dette ennå 1000 år senere i Hebreerbrevet (5:5; 10) og utlegger Melkisedek for oss i 7:1-28. Han er et forbilde på Kristus.

Ingen av oss ville vel trodd at Melkisedek var et forbilde på Kristus om ikke David og Hebreerbrevet hadde sagt det. Men det stemmer med Jesu egne ord, om at Moses skrev om Kristus (Joh 5:46) og at historien samtidig er en lignelse om ham (Hos 12:11).

I Hebreerbrevet (7:3) gjør forfatteren et poeng av at vi ikke får høre om Melkisedeks far og mor. Han er uten ættetavle og har hverken dagers begynnelse eller livs ende (v. 3). Dermed blir han gjort lik med Guds sønn, som også er uten dagers begynnelse og livs ende. Han blir et forbilde på Kristus, som er prest til evig tid etter Melkisedeks vis (6:20).

Hebreerbrevet forteller oss også at

Melkisedek betyr «rettferdighetens konge» (7:2), det vil si at han er en konge som hersker med rettferdighet. Han var konge i Salem, som senere fikk navnet Jerusalem. Salem betyr «fred», som sier oss at han er en konge som hersker med fred. Melkisedek hadde to embeter: konge og prest. Når presten samtidig er konge, da er han også den ypperste (øverste) av prestene. Hans vilje er dermed den bestemmende i alle situasjoner.

“ Men nå, ved at Kristus gikk inn i himmelen med sitt blod til soning for våre synder og fant en evig forløsning, er det som stengte oss ute, slettet ut.

”

Det at han kommer plutselig inn i historien og like plutselig blir borte, uten at vi får høre om hans far og mor, hans fødsel og død, bruker Skriften som bilde på at han er uten begynnelse og ende. Han er et forbilde på Kristus som yppersteprest til evig tid (Heb 7:3).

Ved at Melkisedek er forbilde, settes det et guddommelig krav til den rette yppersteprest. Han må være fra evighet av og bli til evighet. Det Aronittiske prestedømme, som kom ca. 500 år senere, er bare utfyllende om hva det

innebærer å være midlertidig yppersteprest.

I hebreerbrevet (8:1) sies det altså at vi har en slik yppersteprest som Melkisedek i Kristus. Kristus oppfyller både det guddommelige og de menneskelige kravene som stilles for å være yppersteprest (Heb 5:1-5).

Kristus gikk inn i det sanne tabernakel i himmelen (Heb 8:1-2). Ved det ble han en forløper for oss (Heb 6:20). En forløper er en som går i forveien for de som skal komme etter ham. Forløperens oppgave er å se til at veien er farbar og eventuelt gjøre den slik at de som kommer etter ham, kan komme trygt fram.

– Kristus ble en forløper for oss, idet han ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis.

Kristus gikk i forveien for oss inn i himmelen. Det viser at veien til himmelen er farbar også for oss, den fører fram. Vår synd stengte veien til himmelen for oss. Men nå, ved at Kristus gikk inn i himmelen med sitt blod til soning for våre synder og fant en evig forløsning (Heb 9:11-12), er det som stengte oss ute, slettet ut. Det er borte for alle de troende. Og der inne i himmelen åpenbares han for Guds åsyn for vår skyld (Heb 9:24). Han er vår advokat og taler vår sak hos Gud og ber for oss mens vi er på veien dit.

Det er også dette historien om Melkisedek vil si oss.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nr.*

Et vitne

En taler sto en kveld og holdt foredrag som gikk ut på å bevise at kristendommen hadde spilt fallitt. Evangeliet var etter hans mening bare en oppdiktet historie som ikke hadde noen rot i det virkelige liv.

Da taleren var ferdig, reiste en arbeider seg og sa: «For tretti år siden var jeg en forbannelse for denne byen. Jeg ble straffet av politiet, men forgjeves. Jeg prøvde selv på å forbedre meg, men det hjalp ikke det grann. Jeg skrev meg inn i en avholdsforening, men fristelsene var for sterke og overmannet meg. Alle som kjente min ynkelige tilstand hadde oppgitt håpet om å se meg som et skikkelig menneske. Selv forstod jeg at alt var tapt; Jeg maktet ikke å hjelpe meg selv.

Men da fikk jeg høre budskapet om den korsfestede frelser. Jeg så min frelsers utstrakte hånd, og jeg klamret meg til den. Han rørte ved mitt hjerte, tok stenhjertet ut av mitt bryst og gav meg et nytt hjerte.

Alle andre hender hadde forgjeves vært rakt ut mot meg, men denne hånd ble min redning.

Si hva dere vil; men tross alle angrep kan jeg bevitne «at evangeliet er en Guds kraft til frelse for hver den som tror».

*«300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

Kalt til å følge Jesus

Av Ingar Gangås

Jesus kaller bare dem til tjeneste som er kommet til tro på ham. Da han kalte disiplene til å vandre sammen med seg på heltid, hadde de allerede møtt Jesus til frelse. Det ser ut til at de først hadde vært disipler av Johannes døperen (Joh 1:35).

Etter at Jesus var flyttet fra Nasaret til Kapernaum, begynte han å kalle disipler til sin spesielle gjerning. Tidligere hadde de vært med Jesus uten å forlate sitt jordiske yrke. Det står om Jakob og Johannes at de hadde egen båt med leiefolk, noe som tyder på at de var velstående (Mar 1:20). Nå forlot de fiskebedriften sin (Mat 4:18-22), som sannsynligvis hadde vært en god og sikker inntektskilde. Tolleren Levi forlot tollstasjonen (Mat 9:9). Han hadde sikkert også hatt en bra inntekt.

Kallet fra Jesus var ikke så lett å komme utenom. De måtte forlate alt og følge ham. De skjønnte nok at de ikke ville bli rike på materielle goder ved å si ja til Jesus, men de skulle snart få erfare at han hadde noe bedre å gi dem. Det følger en stor velsignelse med å vandre sammen med Jesus.

Noe opplæring og undervisning hadde de allerede fått. Helt fra sin barndom fikk de en grundig opplæring i loven. Og mye tyder på at de hadde vært en god del sammen med Jesus og hørt ham tale. Ikke minst gjorde nok Bergprekenen (Mat 5-7) inntrykk på

dem. De var slått av undring over Jesu lære.

Vi merker oss også at når Jesus kaller medarbeidere, sender han dem ut to og to ilag (Mat 10:1). Oppdraget var ikke lett. Det var nødvendig å støtte hverandre. Viktigst var det allikevel at Jesus lovt å gå med dem. I Misjonsbefalingen hører vi at han ville være med dem alle dager – inntil verdens ende. Jesu disipler slipper å gå alene. Jesus er Ordet som en både får gå på og gå med.

Når Jesus kaller til tjeneste i Guds rike, kaller han altså slike som bekjenner troen, og kan avlegge et vitnesbyrd om ham. Det kan være nyttig å avklare hva Bibelen mener med å bekjenne og det å avlegge et vitnesbyrd. Er det nødvendig å bekjenne, og hva vil det si å avlegge et vitnesbyrd?

Å avlegge et vitnesbyrd

Vi tenker nok ofte, og svært så feilaktig, at vi i våre vitnesbyrd skal fortelle hvordan vi har det, om våre opplevelser, erfaringer osv. Men vi skal merke oss at dette ikke er identisk med Bibelens tale om vitnesbyrd. Guds ord viser at vi har vitner av tre ulike grader.

Den treenige Gud: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd er vitner av første grad. Faderen har vitnet om sin Sønn (Mat 3:16; 17:5), Jesus kalles det sannferdige vitne (Åp 3:14) og

Å arbeide for Gud

Av Erling Ruud

Å arbeide for Gud er ikke bare å forkynne Guds ord, reise ut som misjonær eller drive foreningsarbeid. Alt det arbeid vi gjør, er arbeid for Gud når vi er hans barn.

På en gravstein i England sto det: «Her hviler John Smith, som i 40 år har laget sko til Guds ære i denne by». Han arbeidet for Gud hver dag i verkstedet sitt. Folk merker det nok, hvis vi gjør et arbeid så godt at det er til Guds ære. En kristen skal først og fremst være flittig og trofast i alt arbeid. Det er en gudstjeneste.

Å arbeide for Gud er å tenke på at Gud ser alt det jeg gjør. En kjent dansk forfatter beså Kölnerdomen. Oppe på et stillas arbeidet en mann med å siselere i stein helt oppe under spiret i den veldige kirken. Han hugget ut fine små blad i steinen. Da

han ble spurt: «Hvorfor gjør du deg slik umak med dette? Publikum vil ikke se det om de bruker kikkert engang?», svarte arbeideren: «Gud er mitt publikum».

Gud kaller oss for sine tjenere, sine husholdere. Han vil betro oss en stor tjeneste her på jorden. Men først må vi være trofaste i ganske små oppgaver. Jesus sier: «Den som er tro i smått, er også tro i stort, og den som er uredelig i smått, er også uredelig i stort. Om dere ikke er tro når det gjelder pengene, som det hefter urett ved, hvem vil da betro dere de virkelig store verdier?» (Luk 16:10-11).

*«Gnisten», andaktsbok for unge,
Luther forlag, Oslo 1981*

Den Hellige Ånd vitner om Jesus og herliggjør ham (Joh 15:26; 16:14). De har førstehånds kjennskap til det som skjedde.

Dernest har vi vitner av andre grad. Det er profetene og apostlene. Da tenker vi på dem som har mottatt og nedskrevet Guds Ord under inspirasjon fra Gud direkte. Til disiplene sa Jesus: – Dere skal være vitner, for dere har sett meg (Luk 24:45-48). Disiplene vitnet om det de hadde sett og hørt (1Joh 1:1-4), for å gi det videre til oss

i Den Hellige Skrift. Denne særskilte bevitnelse fra apostlene er avsluttet. De profetiske ord i Bibelen kan ingen endre på, til dem skal det ikke legges til noe, og fra dem skal ingenting trekkes ifra (Åp 22:18-19).

Alle kristne er vitner av tredje grad, ved at vi har tredjehånds kjennskap til det som skjedde. Vårt vitnesbyrd må nødvendigvis være knyttet til Bibelen. Vi blir vitner ved at Den Hellige Ånd åpner for oss det som står der. Når Gud slik åpenbarer evangeliet om Jesus for

oss, får vi trang til å vitne om det for andre. Å avlegge vitnesbyrd er derfor å bære fram det vi har sett, det som Herren selv har åpenbart for oss gjennom sitt Ord. Da vitner vi ikke om noe annet enn det som Ånden har åpenbart for oss ved loven og evangeliet. Dette er mer enn å meddele kunnskap. Det er å gi videre noe som en har opplevd rent personlig.

Slik må det også være i enhver sann preken. En preken uten vitnesbyrd er ingen preken. Slik sett er det prinsipielt sett ingen forskjell på en tale og et vitnesbyrd. Lengden derimot er forskjellig. La ikke vitnesbyrdet bli en hel preken! Og formen er annerledes. Her skal vi også merke oss at ikke alle som har et godt vitnesbyrd skal være talere!

Vitnesbyrdet har da først og fremst sin betydning i dette å bringe evangeliet ut til andre. Vi er vitner for Jesus, slik at andre kan komme til tro på ham. Døperen Johannes var et slikt vitne. Men så snart Johannes ble spurt om hvem han selv var, da bekjente han (Joh 1:19-20). Dermed er vi kommet inn på neste spørsmål: Hva vil det si å bekjenne?

Å komme med en bekjennelse

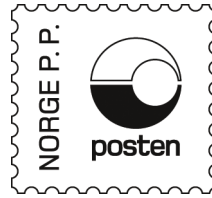
Bekjennelsen er nødvendig for ditt kristne liv. Her kan vi tenke på fortellingen om kvinnen som kom bakfra og rørte ved kappen til Jesus (Luk 8:43-48). Jesus spurte da hvem det var som hadde rørt ved kappen hans. Dette gjorde han ikke for sin egen del, men for kvinnens skyld, for at hun

skulle bekjenne dette for menneskene. Bekjennelsen har sin betydning først og fremst for vår egen frelse. Jesus sier at han ikke vil kjennes ved den som ikke tør vedkjenne seg ham. Nettopp her gikk det alvorlig galt for Peter da han nektet for at han kjente Jesus. Dersom du blir værende i en slik tilstand, mister du livet i Gud.

Utgangspunktet for å tjene i Guds rike er altså at en først har fått del i frelsen, har bekjent troen på Jesus, og eier et vitnesbyrd om ham i sitt hjerte. Da er det ikke et ork og en plage å være med i misjonen, men da er det skapt en brann etter å vinne andre for Jesus. «Tenk hvilken nåde det er av Gud, at vi får være hans sendebud. Og til den døende verden gå, kjærlighetssæden fra Gud å så!» (Sb 764). «Misjon er de brennende hjerters sak» (Carl Fr. Wisløff).

Å kjenne Jesus og være kjent av ham, er forutsetningen for å tjene ham. Den som vil følge Jesus og rette seg etter hans ord og vilje, skal få erfare hvor rikt det er å være i hans tjeneste. «Den som vil tjene meg, han må følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være. Om noen tjener meg, ham skal Faderen ære» (Joh 12:26). «Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få hundrefold igjen, og arve evig liv!» (Mat 19:29).

Fra undervisningen på Fossnes

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Israel skal bli frelst

Av Kristian Fagerli

«Jeg sier da: Har de snublet for at de skulle falle? Langt derifra! Men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene for å vekke Israel til nidkjærhet.»

Rom 11:11

Israel snublet ikke for å falle. De falt altså ikke med den hensikt at de skulle gå fortapt. Herren frister ikke sin utvalgte til å si nei, fordi han egentlig hele tiden ville ha en annen. Han er ikke slik.

Ved jødenes fall er frelsen kommet til folkeslagene.

Dette skjedde i Paulus sin samtid, mens han selv så på. Ja, han fikk selv være et utvalgt vitne for folkeslagene. Og han opplevde allerede i sin samtid hva jødenes forherdelse hadde ført til. Dette ser vi også i vår samtid: Enda i dag er den eventyrlige framgangen for evangeliet blant folkeslagene den virksomme frukt av at jødene vendte seg bort fra korset. Frelsen er kommet til hedningene for å vekke Israel til nidkjærhet.

(...)

«Forherdelse er for en stor del kommet over Israel, inntil hedningenes

fylde er kommet inn» (Rom 11:25). Forherdelsen som er kommet over Israel er ikke permanent. En ny dag skal rinne for jødene, for det står at denne delvise forherdelsen skal bare fortsette inntil folkeslagenes fylde er kommet inn.

Dette verset sier altså ikke noe om et spesielt tidsrom, men taler om at det først skal bli en viss fullhet, eller fylde, av troende fra folkeslagene. De skal bli fulltallige.

Når det har skjedd, skal så Herren igjen ta seg av jødene og ta bort dekket som nå ligger over deres øyne.
(...)

Bruden er ennå ikke ferdig utviklet, ennå ikke ferdig med sin vokster, og derfor ennå ikke helt klar for bryllupet. Fylden, det fulle tall, som bare Herren kjenner, er ennå ikke nådd. Men én ting vet vi: Det fylles opp dag for dag! Skal vi derfor framskynde Israelsfolkets frelse, må vi arbeide for å føre mennesker fra folkeslagene inn i Guds rike.

*Utdrag fra boken «Mot kveld»,
Stiftelsen på Bibelens grunn, 2006*